

BEDEN

DAVID SZALAY

Çeviren
Elif Ersavcı

On beş yaşındayken annesiyle birlikte yeni bir şehre taşınıyorlar, yeni bir okula başlıyor. O yaşta kolay şey değil bu – okulun sosyal düzeni halihazırda oturmuş, arkadaş edinmekte zorlanıyor. Bir süre sonra bir arkadaşı oluyor, o da yalnız bir tip. Zaman zaman okuldan sonra kasabada yeni açılan Batı tarzı alışveriş merkezinde takılıyorlar.

“Sen hiç yaptın mı?” diye soruyor arkadaşı ona.

“Yok,” diyor István.

“Ben de yapmadım,” diyor arkadaşı, itiraf kolay görünüyor o edince. Cinsellikten basit ve doğal bir şeymiş gibi bahsedebiliyor. István’a okuldaki kızlardan hangileri hakkında fanteziler kurduğunu, fantezilerinde onlara neler yaptığını anlatıyor. Genellikle günde dört beş kez mastürbasyon yaptığını söylüyor, bu da István’a kendini yetersiz hissettiriyor, o genellikle bir iki kez yapıyor çünkü. Bunu itiraf ettiğinde, “Cinsel dürtülerin zayıf herhalde,” diyor arkadaşı.

Kim bilir, belki de öyle.

Başka insanların cinsel dürtülerinin nasıl olduğunu bilmiyor.

Elinde yalnızca kendi deneyimi var.

Arkadaşı tren raylarının diğer tarafında yaşayan bir kızla o işi yaptığını söylüyor bir gün.

Kafa karıştırıcı bir haber bu.

Arkadaşı olanları epey detaylı bir şekilde tarif ederken István dinliyor. Arkadaşının doğru mu yoksa yalan mı söylediğini anlamaya çalışıyor. Yalan söylemesini yeğlese de, büyük ihtimalla doğru söylediği kanaatinde. Anlattığı bazı şeyler fazla nokta atışı ve şaşırtıcı, bunları uyduruyor olamaz.

Sonra, bir iki güne kalmadan, kızla konuştuğunu ve kızın István'la da yatacağını söylüyor.

“Cidden mi?” diye soruyor István.

“Hı hı,” diyor arkadaşı.

O işi üçü birlikte mi yapacaklar, yoksa kızla bir tek kendi mi olacak bilemiyor István.

Kendinden o kadar şüphe ediyor ki soramıyor.

Aynı gün okul bittikten sonra tren raylarının üstündeki yaya köprüsünden geçiyorlar.

Hava karardı kararacak.

Köprünün diğer tarafındaki metal basamaklardan iniyor ve bir müddet yürüyüp bir toplu konut bölgesine geliyorlar. István'ın annesiyle birlikte yaşadığı yerden çok da farklı değil burası, bunlar da prefabrik beton panellerle yapılmış ama daha yüksek binalar. Arkadaşı binalardan birinin girişinde durup dairenin kapı numarasını tuşluyor.

Hemen sonra, bir şey denmeden, kapının kilidi açılıyor ve arkadaşısı kapıyı omzuyla itip geçiyor.

Asansör sigara dumanı kokuyor.

Asansör yukarı çıkarken István ahşap görünümlü formikaya bakıyor.

“İyi misin?” diye soruyor arkadaşısı.

“Hı hı,” diyor István.

“Dehşete kapılmış gibisin,” diyor arkadaşısı.

“Yok,” diyor István.

Yukarı katlardan birinde asansörden iniyorlar ve arkadaşısı dairelerden birinin kapısına vuruyor. Onların yaşlarında bir kız açıyor kapıyı. “Selam,” diyor.

“Selam,” diyor István’ın arkadaşı.

István’la arkadaşı hole girsin diye kenara çekiliyor kız.

“Arkadaşım bu,” diyor István’ın arkadaşı. “Bahsetmiştim ya.”

“Tamam,” diyor kız.

Kızla István bir an bakışıyorlar.

“Tamam mı?” diye soruyor István’ın arkadaşı.

“Hı hı,” diyor kız.

Üçü orada öylece dikiliyor.

Kız yeniden István’a bakıyor.

István ona bakmıyor.

“Tamam o zaman,” diyor István’ın arkadaşı.

“Sen şurada beklemek ister misin?” diye soruyor kız bir kapıyı işaret edip.

“Ha, olur,” diyor István’ın arkadaşı. Hayal kırıklığına uğramış gibi sanki, bu işi hep birlikte yapıp yapmayacaklarından kendisi de emin değildi ve öyle olacağını umuyordu belki.

István bir sigara yakıyor, alev alması için çakmağı iki üç kez çakması gerekiyor.

Arkadaşı gözünün içine bakıyor bir an, sonra gülümsüyor.

István karşılığında gülümsemeye çalışmıyor bile. Paniğe benzer bir his içinde.

Kızın peşinde kısa ve karanlık bir koridordan geçip koridorun sonundaki odaya giriyor.

István odayı gerçekten idrak edemiyor, çok fazla eşyayla dolu olduğunun farkında bir tek, buna bir kafesin içindeki küçük bir hayvana benzeyen şey de dahil.

Kız oradaki bir yatağa oturuyor.

István sandalyeye oturuyor.

“Adın neydi?” diye soruyor kız.

István adını söylüyor.

Kız da ona adını söylüyor.

“İyi misin?” diye soruyor kız.

“Evet,” diye cevap veriyor.

Bir iki dakika konuşuyorlar. En azından kız konuşuyor. Uzun sessizlikler oluyor, bu uzun sessizlikler esnasında kafesinde hareket eden küçük hayvanın sesi duyuluyor. Kız István'a memleketini soruyor.

"Nasıl bir yer?" diye soruyor kız, István cevap verince.

"İdare eder," diyor.

Çıt çıkarmadan oturuyorlar.

Kız belki sırf yapacak bir şey olsun diye sigara yakıyor.

Bir süre sonra bir şey demeden kalkıp gidiyor.

Bir iki dakika sonra kapı açılıyor yeniden.

István başını kaldırıncı arkadaşını görüyor.

Kızın geldiğini sanmıştı.

"Ne oldu?" diye soruyor arkadaşı.

"Nasıl yani?"

"Ne oldu işte?" diye soruyor arkadaşı yeniden.

"Hiçbir şey."

"Kız gitmeni istiyor," diyor arkadaşı. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Hı hı."

Daireden çıkıyorlar, sonra dışarıdaki koridorda arkadaşı, "İyi, sonra görüşürüz," diyor.

"Sen gelmiyor musun?" diye soruyor István.

"Hayır kız benim geri dönmemi istedi," diyor arkadaşı.

"Ya?"

Arkadaşı kafa sallıyor. "Hadi sonra görüşürüz."

"Tamam."

Ne olduğunu hâlâ anlamayan István kendi başına asansöre binip aşağı iniyor.

"Seksi değilmişsin. Kız öyle dedi." Olayın üzerinden bir iki gün geçti, arkadaşı olup biteni açıklıyor.

István sigara içiyor.

Ona böyle bir şey söylenmesi, onun hakkında böyle bir şey denmesi korkunç ama karşılığında ne diyeceğini bilemiyor. Arkadaşının söylediği şey cevaplanamaz geliyor.

“Pek hevesli görünmediğini söyledi,” diyor arkadaşı.

“Hevesliydim,” diyor István.

“Öyle görünmemişsin.”

“Ama öyleydim.”

Bundan sonra arkadaşıyla arası eskisi gibi olmuyor.

Birlikte daha az vakit geçiriyorlar.

Arkadaşı başkalarıyla takılmaya başlıyor.

István kendi başına daha çok vakit geçiriyor.

Pazar günü annesiyle birlikte anneannesini ziyarete gidiyorlar. Anneannesinin doğum günü. Annesiyle anneanesi konuşurken o oturma odasında sıkılmış vaziyette oturuyor.

Annesi getirdikleri çiçekleri koymak için vazoyu doldurmasını istiyor.

Mutfağa gidip öyle yapıyor.

Pencereler açık. Yılın bu vaktine göre sıcak bir gün.

“Sen nasılsın bakalım?” diye soruyor anneanesi.

“İyiyim,” diyor.

Sigara içemediğine hayıflanarak küçük balkonda dikiliyor.

Uzakta, tepenin az aşağısında, kasabanın annesiyle birlikte yaşadığı kısmını görebiliyor.

Annesi anneannesine István’ın okulda ne kadar başarılı olduğunu anlatıyor.

Anneanesi cüzdanından para çıkarıp István’a veriyor, bir nevi ödül bu belli ki.

Annesi István’a teşekkür etmesini söylüyor.

“Teşekkür ederim,” diyor.

Anneanesi gülümsüyor.

Anneannesinin seyahat kitapları var. Televizyonun yanındaki bir rafta yan yana dizili duruyorlar. İtalya, Fransa, Çe-

koslovakya, SSCB, Batı Almanya, Büyük Britanya. Annesiyle anneannesi konuşurken István sıkıntıdan kitaplara bakıyor. İçlerinde resimler var, çoğu siyah beyaz, tek tük de renkli. Renkler doğal görünmüyor nedense, gerçeklikteki şeylerin renklerine benzemiyorlar.

Karşı dairelerinde oturan bir kadın var. Kadın, István'la annesi o binaya taşındıktan kısa bir süre sonra annesine István'ın ara ara market alışverişlerinde kendisine yardım edip edemeyeceğini sormuş.

“Ne demek ki bu?” diye sordu István, annesi bundan bahsedince.

“Onunla markete gitmeni ve öteberiyi yukarı taşımasına yardım etmeni istiyor.”

“Bunu yapmak istemiyorum,” dedi István.

“Kadının bize çok yardımı dokundu ama,” dedi annesi.

“Yapmayacağım.”

“Yapacağını söyledim,” dedi annesi.

“Öyle mi dedin?”

“Evet.”

“Niye ki?”

“Çünkü kadının bize çok yardımı dokundu,” dedi annesi yine. “Kocasının da kalbinde mi ne sorun varmış. Seninle bu konuda tartışmayacağım.”

O zamandan beri, haftada bir iki kez, István kadınla markete gidip öteberisini evine taşımasına yardım ediyor.

Okuldan eve gelince sırt çantasını yere bırakıp tekrar çıkıyor, karşı dairenin kapısını çalıyor.

Kapıyı orada yaşayan kadın açıyor ve ona bir dakika beklemesini söylüyor, István da bekliyor, kapüşonu başında, kulaklıkları kulağında, ara sahanlığa inen merdivenlere bakıyor, yerde, pencerenin yanında sıra sıra dizilmiş saksılarda bitkiler

var. Pencere duvarda garip bir şekilde alçak duruyor. Zemin seviyesinden de aşağı iniyor hatta.

“Hadi,” diyor kadın, evinin kapısını kilitliyor.

Üstünde montu, başında şapkası var şimdi, beton basamaklardan birlikte iniyorlar.

“Dışarıda hava soğuk mu?” diye soruyor kadın inerken.

István kadının ne dediğini duymak için kulaklığını çıkarmak zorunda kalıyor.

“Dışarıda hava soğuk mu?” diyor kadın tekrar.

“Hı hı,” diyor István.

Engeli kaldırımındaki su birikintilerinin arasında dikkatlice yürüyüp trafik ışıklarında bekliyorlar.

Sokağın kış karanlığından sonra marketin içi çok aydınlık geliyor.

Kadın saçlarını şapkasından kurtarıp atkısını gevşetiyor.

István alışveriş arabasıyla kadının arkasından gidiyor, kadının aldıklarını arabaya koyuyor.

Konuşmuyorlar.

Sonra yaşadıkları binaya geri yürüyor ve merdiveni çıkıyorlar. Binada asansör yok, evleri dördüncü katta.

“Çok güçlüsün,” diyor kadın, István ağır şeyleri mutfak tezgâhına koyarken.

István buna karşılık ne diyeceğini bilmiyor.

Kafa sallamakla yetiniyor, kadın ona *Somloi galuska* isteyip istemediğini soruyor. Bazen marketten döndüklerinde ona yiyecek bir şey teklif ediyor böyle, *Somloi galuska* gibi tatlı bir şey mesela.

“Olur,” diyor István.

“Otur o zaman,” diyor kadın.

Masaya oturuyor.

Somloi galuska buzdolabında, kadın cam bir kâseye büyükçe bir porsiyon koyup yanında bir kaşıkla masaya, István’ın önüne bırakıyor.

“Teşekkürler,” diyor István.

O yerken kadın aldıkları şeyleri yerleştiriyor.

István kadının ona bir tür ilgi ya da öyle bir şey duyduğunun farkına varıyor. Bu onu utandırıyor, öte yandan hoşuna da gidiyor, kendisi ona hiçbir ilgi duymuyor oysa.

Kadına karşı hiçbir şey hissetmiyor.

Altı üstü yaşlı bir kadın işte, belki annesinden bile yaşlıdır.

István’ın gözünde neredeyse yok hükmünde.

“Nasıl?” diye soruyor kadın bir şeyleri kaldırırken.

“Güzel,” diyor István.

Kısmen yediği şeyin tadı güzel olduğu için, kısmen de oradan mümkün olduğunca çabuk çıkmak istediği için çabucak yiyip bitiriyor.

Bitirince ayağa kalkıyor, sandalye yere gürültüyle sürtünüyor.

“Tamam o zaman,” diyor.

“Seni öpebilir miyim?” diyor kadın.

István’ın önünde duruyor.

Soru o kadar şaşırtıcı ki István ne dese bilemiyor.

Aslında kadının ne demek istediğini bile bilmiyor.

O bir şey demeyince kadın onu dudaklarından öpüyor. Büyütülecek bir şey değil – dudakları István’ın dudaklarına şöyle bir değiveriyor.

“Özür dilerim,” diyor kadın hemen sonra.

István orada öylece dikiliyor.

“Artık gitsen iyi olur,” diyor kadın.

István yine hiçbir şey demeden çıkıyor, sahanlıktan geçip annesinin evine giriyor.

Sınıfta ışıklar açık, tavanda yarı saydam plastik kutular içinde floresanlar yanıyor. Kutuların içinde epey bir ölü sinek var – István’ın öğretmen konuşurken ara ara gözlerini diktığı bulanık, küçük şekiller bunlar. Anlatacaklarını yüksek sesle

kitaptan okuyan öğretmeni dinliyormuş numarası yapanların sayısı bile çok az. “Genel hatlarıyla, daha iyi ‘uyum sağlayan’ bireylerin hayatta kalma potansiyeli daha yüksektir. Bununla birlikte, modern evrim teorisi uyum sağlamayı bir organizmanın ne kadar uzun süre yaşadığı üzerinden değil, üreme konusundaki başarısı üzerinden tanımlar. Bir organizma, türünün diğer örneklerinin yarısı kadar yaşıyor ama yetişkinliğe eren yavrularının sayısı diğerlerinininkinin iki katını buluyorsa, genleri bir sonraki neslin yetişkin nüfusunda çok daha yaygın olacaktır.” Öğleden sonranın son dersi.

Ders bitince eve yürüyor.

Basamakları ikiye ikiye çıkıyor, derken bir anda kadını görüyor, tam karşısında, elinde küçük, plastik bir sulama kabı. Katların arasındaki ara sahanlıkta duran bitkileri suluyor. István onu birlikte markette gittikleri, sonrasında öpüşükleri zamandan beri görmedi. “Merhaba István,” diyor kadının yaptığı işi bırakmadan.

“Merhaba,” diyor.

Orada, kadından yalnızca bir iki adım uzakta duruyor, hâlâ biraz nefes nefese. Kadını tekrar görmesiyle birlikte onu gerçekten *öptüğünü* düşünmek daha bile tuhaf geliyor.

Kadın ona markete gelip gelemeyeceğini soruyor.

“Olur,” diyor István.

Her zamanki gibi, alışveriş yaparken konuşmuyorlar.

Ancak evine döndüklerinde, “Geçen gün olanlar için özür dilerim,” diyor kadın.

Böyle demesi István’ı şaşırtıyor. Böyle söyleyince kulağa sanki kadın *ona* bir şey yapmış gibi geliyor, oysa István’ın düştüğü hâliyle birlikte yaptıkları bir şey bu.

“Önemli değil,” diyor.

“Emin misin?”

István ne demesi gerektiğini bilemiyor.

Bir şey demiyor.

“Kimseye söyledin mi?” diye soruyor kadın.

“Hayır,” diyor.

Kimseye söylemedi. Söyleyecek kimsesi yok. Olsa bile ne diyecekti ki? Onun gibi yaşlı ve çirkin birini öptüğü söyleyecek hâli yoktu herhalde.

Bir sonraki sefer marketten dönüp de kadın ona *Somloi galuska* isteyip istemediğini sorduğunda István duraksıyor, “Olur,” diyor sonra.

Kadın ona oturmasını söyleyip önüne bir kâse koyuyor, yanına da kaşık ve katlanmış bir peçete.

“Teşekkürler,” diyor István.

O yerken kadın öteberiyi kaldırıyor.

István masadan kalkıp peçeteyle ağzını silerken, kadın “İzin verir misin?” diye soruyor.

Ne demek istediği belli.

“Olur,” diyor István bir iki saniye sonra. Neden böyle dediğini bilmiyor. Bir yanı istiyor gibi anlaşılan.

Kadının dudakları dudaklarına değiyor bir an için, tıpkı ilk seferki gibi.

“Teşekkür ederim,” diyor kadın ona bakmadan.

“Önemli değil,” diyor.

Kadın hâlâ ona bakmadan gitmesini bekliyor.

Kadının bunu beklediğini anlayınca sahanlıktan geçip annesinin evine giriyor.

Ondan sonra her seferinde öpüşüyorlar. Markete gitmelerinin bir parçası hâline geliyor bu. Kadın ona yiyecek bir şey ikram ediyor, sonra dudaklarını bir an için onunkilere değdiriyor, sonra István gidiyor.

Bir gün kadın kanepeye oturmayı teklif ediyor.

Daha önce kadının oturma odasına hiç girmedir. Odayı pek idrak edemese de bir ucunda yine annesinin evindeki gibi ye-

şil güvenlik camı panellerinden korkulukla çevrili bir balkon var.

Kanepeye oturuyorlar.

“Daha önce doğru dürüst öpüştün mü?”

Cevabın hayır olmasından utanıp kadının ne demek istediğini anlamamış numarası yapıyor. Bir şey demiyor.

“Benimle doğru dürüst öpüşmek ister misin?” diye soruyor kadın.

“Tamam,” diyor.

Kalbi beklenmedik şekilde güm güm atıyor.

“Olur mu?” diyor kadın.

István kafa sallıyor.

Bir saatin tik taklarını duyuyor.

Kadın dudaklarını onun dudaklarına değdiriyor, daha önce mutfakta birkaç kez yaptığı gibi ama bu kez dudaklarını çekmiyor, daha kuvvetli bastırıyor.

Birbirlerine döndükleri açıda bir gariplik var, hafifçe duruşlarını değiştiriyorlar.

Kadın dudaklarını István'ın dudaklarına götürüyor yine, bu kez ağzını açıyor, István dudaklarında kadının dilini hissediyor, sonra o da ağzını açıyor ve kadının dili ağzından içeri giriyor.

Gözlerini kapatıyor, böylece kadını görmek zorunda kalmıyor, dudaklarını ve ağzının içindeki dilini hissediyor sadece.

“Hoşuna gitti mi?” diye soruyor kadın.

Kafa sallıyor.

“Tekrar yapmak ister misin?” diye soruyor.

“Olur,” diyor István.

Tekrar yapıyorlar ve yaparken kadının bir eli István'ın sertleşmiş, pantolonunun kumaşını zorlayan penisine değiyor.

Kadının eli kazara değene kadar farkında değildi István.

Bu olur olmaz kadının kasıldığını hissediyor.

Utanıp geri çekiliyor.

“Ne oldu?” diye soruyor kadın onun elini tutmaya çalışarak. István ayağa kalktı bile.

“Ne oldu?” diye soruyor kadın. “Her şey yolunda.”

Değil, diye düşünüyor István tepeden kadına bakarak.

Kadından tiksiniyor. Başka bir şey demeden çıkıp gidiyor.

Merdivenden iniyor, binadan çıkıyor ve nerede olduğunu, nereye gittiğini pek bilmeden bir saate yakın yürüyor.

Geri döndüğünde kadın sahanlıkta bekliyor.

“İyi misin?” diye soruyor kadın.

“Hı hı,” diye cevap veriyor.

Artık kadını bir daha öpmek istemediğinden emin. Derken, bir iki gün sonra kadın onunla birlikte kanepeye oturmak isteyip istemediğini sorduğunda bir yanının bunu istediğini fark ediyor.

“İstiyor musun?” diye soruyor kadın.

Mutfakta ayakta duruyorlar, yüz yüze.

Kadın epey uzun, boyu neredeyse István’ın boyu kadar var.

“Olur,” diyor.

Kadının peşinden otuma odasına gidiyor, kanepeye oturup bir kez daha öpmeye başlıyorlar, dilleriyle.

Bu kez elleri István’ın sertleşen penisini bulduğunda kadın onu gerecek bir şey yapmamaya özen gösteriyor gibi. Aynı şekilde öpmeye devam edip elini orada, pantolonun üstünde tutuyor. Ve bir iki dakika sonra yavaş yavaş yukarı aşağı hareket ettirmeye başlıyor. Dilini István’ın ağzından içeri biraz daha sokuyor, öyle ki fazla geliyor, István içgüdüsel bir şekilde başını geriye atınca kadın da dilini biraz geri çekiyor. Eli István’ın hoşuna giden bir şekilde aşağı yukarı hareket ediyor hâlâ, kendi elini hareket ettireceği hıza kıyasla çok daha yavaş ve belki de bu yüzden, István’ın kendi eliyle yapacağına kıyasla çok daha yavaş hareket ettiğinden, gelmek üzere olduğunu çok geç fark ediyor.

Çıkardığı ses acı dolu bir inlemeye benziyor.

Hemen sonra pantolonunun içindeki ıslaklığın, sonra da kokunun ayırdına varıyor.

Felaket gibi geliyor bu olan.

Ne yapacağına dair hiçbir fikri yok, kadının anlayıp anlamayacağını bile hiç bilmiyor.

Kadın da şaşkın görünüyor.

István'ı öpmeyi bıraktı. István yere bakıyor, kilimin saçaklı kenarına.

Kadına baksa kadının ona gülümsediğini görecekti. Ama ona bakmıyor. Onu görmek istemiyor. Utanmış, ayrıca bunu bu kadın kadar yaşlı ve çirkin biriyle yaptığı için biraz dehşete kapılmış hâlde.

“Hadi git,” diyor kadın, István kalkıp gidiyor.

Kısa bir süre sonra evin kapısına vuruluyor.

Gelen o.

István kadının annesiyle konuşmak için gelip gelmediğini merak ediyor, annesi hâlâ işte – belki de kadın olup bitenleri anlatacak annesine, bu fikir onu panik gibi bir şeye sürüklüyor.

Ama kadın István'la konuşmak istiyor.

“İyi misin?” diyor.

Bunu István'ı şaşırtan yumuşak, sevecen bir sesle soruyor.

“Evet,” diyor István.

“Biraz önce olanlar,” diyor kadın. “Bilmeni istedim, bunlar gayet normal. Yani utandıysan filan. Hiç gerek yok. Çok normal.”

István bir şey söylemiyor.

“Bunu söylemek istedim,” diyor kadın. “Bu kadar.”

“Peki,” diyor István.

“Tamam,” diyor kadın, István kapıyı kapatıyor.